

Ο μακάριος Γέροντας Γεώργιος καταγόμενος από τον Πόντο γνώρισε από πολύ νωρίς την ορφάνια και την μοναξιά. Μετά από διώξεις και φυλακίσεις από το άθεο καθεστώς της Γεωργίας, φθάνει στην Ελλάδα, όπου ζώντας ασκητικά και με θερμή πίστη, χαριτώνεται ο ταπεινός και άξιος λειτουργός του Υψίστου με χαρίσματα διακρίσεως, διοράσεως, προοράσεως και προφητείας.

Συμπληρώνονται εφέτος 46 έτη από την μακαρία εκδημία του αιιδίμου πατρός Γεωργίου, που γεννήθηκε στην Αργυρούπολη του Πόντου το 1901. Νωρίς ορφάνεψε και την ανατροφή του ανέλαβε η ευλαβής γιαγιά του. Μετά τον θάνατο της γιαγιάς του και της αδελφής του αναχωρεί με τον παππού του για το Ερζερούμ, την Θεοδοσιούπολη της Μεγάλης Αρμενίας. Ο θάνατος και του παππού του και η κακομεταχείριση του αδελφού του τον φέρνουν στα μέρη του Καυκάσου Μόνος, φτωχός, πονεμένος κι αναγκεμένος, συντροφευόμενος από αγίους σε όνειρα και οράματα, φθάνει στην Τυφλίδα της Γεωργίας και οδηγείται από τον εκεί επίσκοπο στην Ιερά Μονή της Ζωοδόχου Πηγής. Ενδύεται το τίμιο του μοναχού ένδυμα στην ηλικία μόλις των εννέα ετών. Θα το διατηρήσει επί μισό αιώνα.

Η κουρά του

Αγάπησε την άσκηση και την προσευχή από παιδί. Στις 20 Ιουλίου 1919 κείρεται μοναχός και από Αθανάσιος ονομάζεται Συμεών. Κατά την ώρα της κουράς του λέγεται πως οι

καμπάνες σήμαιναν μόνες τους

Στην Μονή συνάντησε έναν θείο του επίσκοπο, που τον βοήθησε πνευματικά. Το άθεο καθεστώς της επανάστασης του 1917 διώξε την Εκκλησία, τον κλήρο και τον μοναχισμό. Μαζί με άλλους μοναχούς της μονής του φυλακίστηκε σε μια ανήλια και υπόγεια φυλακή, απ' όπου περνούσαν υπόνομοι. Υπέμεινε μεγάλες και φρικτές κακουχίες με ελπίδα στον Θεό. Πολλοί αδελφοί του τελείωσαν μαρτυρικά τον βίο τους εκεί. Με την βοήθεια της Παναγίας γλύτωσε από βέβαιο θάνατο. Στις 8 Σεπτεμβρίου 1925 χειροτονήθηκε ιερέυς κι ονομάστηκε Γεώργιος. Λειτουργούσε στα γεωργιανά.

Σύντομα απέκτησε φήμη διακριτικού, διορατικού και προορατικού Γέροντος. Πολύς κόσμος ερχόταν από μακριά για να γνωρίσει και να συμβουλευθεί τον νεαρό ιερομόναχο. Το 1923 από την Τυφλίδα μεταβαίνει στο Σουχούμ. Στις συχνές θείες λειτουργίες του μνημόνευε πολλά ονόματα. Στο κελλί του μελετούσε και προσευχόταν συνεχώς. Η εγκράτεια, η άσκηση, η αγρυπνία και η νηστεία ήταν αδιάκοπες. Οι προφητείες του εκπληρώνονταν. Όλοι τον πλησίαζαν ως άγιο. Το 1929 καταφέρνει να έλθει στην Ελλάδα.

Άφιξη στην Ελλάδα

Δοξάζει τον Θεό για την σωτηρία του. Ο Πόντος, η Γεωργία και η Ρωσία μένουν στην μνήμη του ως τόποι αγώνων, μαρτυριών και θυσιών. Από την Θεσσαλονίκη, όπου φθάνει στις 19 Οκτωβρίου 1929, μεταβαίνει στην Κατερίνη και στα χωριά Αλώνια και Κούκκος, Μικρό Δάσος του Κιλκίς και τέλος το 1930 στην Σίψα της Δράμας. Οι κακουχίες της φυλακής της Γεωργίας τον είχαν αφήσει ημιπαράλυτο, πολύ αδύναμο και πολλές φορές δυσκολευόταν πολύ να περπατήσει, ώστε τον σήκωναν στα χέρια, για να μετακινηθεί.

Όλη η περιουσία του ήταν λίγα εκκλησιαστικά βιβλία στην γεωργιανή γλώσσα, ιερατικά άμφια, εικόνες και μέρος των λειψάνων της αδελφής του Άννας. Κόσμος πολύς αρχίζει να τον πλησιάζει για να βοηθηθεί. Ο φιλόθεος, φιλάγιος, φιλάδελφος και φιλόανθρωπος πατήρ κάνει παρακλήσεις, εξομολογεί και νουθετεί. Το 1938 κτίζει το μοναστηράκι της Αναλήψεως. Εκεί θα λειτουργεί, θα εξομολογεί, θα κηρύττει, θα προλέγει, θα θαυματοουργεί επί μία ολόκληρη εικοσαετία. Ο ναός και το κελλί του γίνονται κολυμβήθρα Σιλβάμ για σωματικές και ψυχικές ασθένειες πολλών.

Μεταβαίνει προσκυνητής στα Ιεροσόλυμα και το Άγιον Όρος κι έχει συναντήσεις με ιερές μορφές, που τον πείθουν να μείνει εκεί που είναι, γιατί έχει μεγάλη ανάγκη ο πιστός λαός την παρουσία και την μαρτυρία του. Το 1941 κατά θαυμαστό τρόπο σώζεται από βέβαιο θάνατο από τους Βούλγαρους, που τον είχαν συλλάβει προς εκτέλεση. Όλη η ζωή του κυλά μέσα σ' ένα συνεχές θαύμα. Με την βοήθεια του αγίου Νικολάου θεραπεύεται, ώστε να μπορεί κάπως ν' αυτοσυντηρείται.

Πάντα λιτός, απλός, νηστευτής, άγρυπνος, φιλάσθενος και δεόμενος. Λιγομίλητος, προσεκτικός, αυστηρός και σοβαρός. Σε μεγάλη ανάγκη επισκεπτόταν φτωχούς και ασθενείς. Είχε βοηθηθεί ο ίδιος και έτσι μπορούσε να βοηθήσει και τους άλλους.

Κατά την αγία προσκομιδή μνημόνευε χιλιάδες ονόματα ζώντων και κεκοιμημένων. Μάλιστα σημείωνε ορισμένα και στο τέλος της θείας Λειτουργίας καλούσε ιδιαίτερα τους συγγενείς και τους έλεγε τα προβλήματα των ζώντων ή των κοιμηθέντων και πως τέλειωσαν τον βίο τους. Καθαροί και αθώοι άνθρωποι τον έβλεπαν ως λειτουργό να μην πατά στήνγυ.

Στις αναιμακτες θείες ιερουργίες ήταν φωτεινός, ειρηνικός και χαρούμενος. Συλλειτουργούσε με αγίους. «Σπάνια λειτουργώ μόνος μου», έλεγε ο Γέροντας Είχε ιδιαίτερη ευλάβεια στην Παναγία, στον Τιμίο Πρόδρομο και τον άγιο Γεώργιο! Πολλούς ασθενείς και αναγκεμένους ανθρώπους τους έστελνε σε διάφορους αγίους και με την ευχή του γίνονταν καλά. Από ταπείνωση δεν ήθελε να τιμάται η αναξιότητά του, αλλά να δοξάζεται ο θεός από τους αγίους του. Τους αγίους ονόμαζε μουσαφίρηδες. Είχε την χάρη να βλέπει την ψυχική κατάσταση των εκκλησιαζομένων.

Ο Γέροντας ήταν αυστηρός τηρητής των Ιερών Κανόνων της Εκκλησίας. Δεν ήταν εύκολος σε ανεπίτρεπτες «οικονομίες». Γινόταν πιο αυστηρός στους αμετανόητους. Το λειτουργήμα του Πνευματικού το είχε πολύ υψηλά και το είχε λάβει πολύ σοβαρά. Δεν ήθελε οπαδούς να τον κολακεύουν. Είχε πάντα μια διακριτική αυστηρότητα. Αποσκοπούσε συστηματικά στην ταπείνωση του εξομολογουμένου, στην αληθινή συντριβή και μετάνοια προς σωτηρία ψυχών αθανάτων.

Ο χαρισματώχος ποιμένας

Η θερμή πίστη, η ασκητική βιοτή, η καθαρή ζωή χαρίτωσαν τον ταπεινό κι άξιο λειτουργό του Υψίστου με χαρίσματα διακρίσεως, διοράσεως, προοράσεως και προφητείας. Ο Θεός φώτιζε τον μακάριο Γέροντα έτσι που τα μακρινά και τα παρελθόντα να τα βλέπει ως πλησίον και παρόντα, όπως και άλλοτε τα μέλλοντα, καθώς διηγούνται με θαυμασμό πολλά πνευματικά του τέκνα. Μερικοί που αμφέβαλλαν για τα χαρίσματα του Γέροντα δεν αργούσαν, όταν τον γνώριζαν καλά, να διαπιστώσουν πως πράγματι ήταν αληθινός άνθρωπος του Θεού. Ο Γέροντας χρησιμοποιούσε τα χαρίσματα προς βοήθεια και σωτηρία των ψυχών κι όχι για να εκθέσει και ντροπιάσει ανθρώπους ή να καυχηθεί και να προβληθεί ο ίδιος. Με δάκρυα πολλά μιλούσε καθαρά για τα επερχόμενα δεινά· την κατοχή του 1940, την επιδρομή των Βουλγάρων, τον εμφύλιο πόλεμο. Διάβαζε τις καρδιές των ανθρώπων σαν ανοιχτό βιβλίο. Για να διατηρείται στην ταπείνωση, μερικές φορές προσποιόταν μωρία, διά Χριστόν σαλότητα. Η αρετή θέλει πολύ κόπο για ν' αποκτηθεί και περισσή τέχνη για να διαφυλαχθεί.

Ο Γέροντας στο ποιμαντικό του έργο έδειχνε ιδιαίτερη προσοχή στις γυναίκες, που λόγω του πλούσιου συναισθηματικού τους κόσμου εύκολα υπερβάλλουν στις τιμές των άλλων. Ήταν διακριτικά αυστηρός μαζί τους. Έκρυβε όμως μια καρδιά με μεγάλη αγάπη για όλους. Η ελεημοσύνη του ήταν πάντοτε μυστική. Μόλις σκοτεινίαζε έστελνε κρυφά μ' έμπιστους δικούς του ανθρώπους αναγκαία τρόφιμα και ρούχα στα σπίτια των φτωχών. Παρηγορούσε τους πενθούντες και φρόντιζε προσεκτικά τους νεκρούς. Αγαπούσε τα παιδιά, τα συμβούλευε στοργικά και τους μοίραζε απλόχερα δώρα. Έκρυβε πάντα τον εαυτό του και δεν ήθελε να φαίνεται και να τιμάται. Ο Γέροντας δεν ήθελε κανένας να φύγει από το

μοναστήρι νηστικός. Μαγείρευε, φούρνιζε ψωμί και μοίραζε σε όλους ευλογία. Ήταν εργατικός, ακούραστος, ελεήμων και φιλόανθρωπος.

Οι πιστοί έτρεφαν για όλα αυτά σεβασμό και αγάπη στον Γέροντα. Δεχόταν την αγάπη των τέκνων του, αλλά δεν την προκαλούσε και δεν την επιθυμούσε. Ήταν ταπεινός κι αγαπούσε ιδιαίτερα να μιλά για την αγία ταπείνωση. Ζούσε τελικά σε μια ιερή μοναξιά. Οι πολλοί των ανθρώπων δεν τον κατανοούσαν και μερικοί μάλιστα τον παρεξηγούσαν. Λίγοι μπορούσαν να καταλάβουν καλά το βάθος της πνευματικότητας του.

Η κοιμήσή του

Προείδε και προείπε επακριβώς το μακάριο τέλος του. Προετοιμασμένος από καιρό το ανέμενε με περισσότερη προσευχή δίνοντας τις τελευταίες συμβουλές στ' αγαπητά πνευματικά του τέκνα. Τρεις μέρες πριν τον θάνατο του τελέσθηκε το μυστήριο του ιερού ευχελαίου. Μετάλαβε των αχράντων μυστηρίων. Συγχώρεσε, ευλόγησε κι ευχήθηκε όλους. Κοιμήθηκε στις 4 Νοεμβρίου 1959. Οι τελευταίες λέξεις που ακούστηκαν από τα χείλη του ήταν: «Της ευσπλαγχνίας την πύλην άνοιξον, ευλογημένη Θεοτόκε».

Ο παλιός ναός της Αναλήψεως με τα δύο κελλία του Οσίου.

Ένα ορφανεμένο, πενθηφόρο κι απαρηγόρητο πλήθος τον ακολούθησε στην τελευταία κατοικία του, πίσω από τον ιερό ναό της Αναλήψεως, όπου λειτουργούσε επί τριάντα περίπου χρόνια. Το πρόσωπο του ήταν ειρηνικό, ιλαρό και φωτεινό. Το νεκρό του σώμα ευλύγιστο, όπως των Αγιορειτών. Τα δύο κυπαρίσσια πλάι στον τάφο του λύγισαν σαν για να τον προσκυνήσουν, όπως είχε προείπει, και πολλά πουλιά συνάχθηκαν την ώρα της ταφής του, δίχως να φοβούνται τον πολύ κόσμο. Όλοι ήταν πλέον βέβαιοι ότι κηδεύεται και θάβεται ένας άγιος, ζήτησε να τον θάψουν με τα άμφιά του, τον σταυρό του και τα λειτουργικά του βιβλία που είχε από την Γεωργία.

Νεώτερα στοιχεία περί του μακαριστού Γέροντα

Η οσιακή μορφή του Γέροντα και μετά την μακάρια κοίμησή του συνεχίζει να μιλά στις καρδιές πολλών πιστών και μάλιστα με σημεία δυνατά, να παρηγορεί κι ενισχύει ψυχές διψώντων. Η ευλάβεια όλων, που φανερώνεται με διάφορους τρόπους και με την διήγηση της ωφέλειας, που έλαβαν από την ανάγνωση της ευρύτατα κυκλοφορούσης βιογραφίας του, είναι η καλύτερη μαρτυρία της και μετά θάνατον μυστικής προσφοράς του. Όσοι τον επικαλούνται θερμά δεν απογοητεύονται εύκολα. Απλοί, φτωχοί και άσημοι, μοναχοί και λαϊκοί, αλλά συνήθως ευσεβείς και ταπεινοί άνθρωποι, όπως ο Γέροντας, είναι οι αναγνώστες του θαυμαστού βίου του, που συγκινεί και κατανύσσει. Η δίχως έμμομη εκζήτηση ονείρων, οραμάτων και θαυμάτων, αλλά η ειρηνική και ευφρόσυνη παρουσία

αυτών στους επικαλούμενους το όνομά του φανερώνει την γνησιότητα και την αξία τους.

Η μοναχή Μαρία, από Μονή της Καλαμάτας, μετά την ανάγνωση του βίου του Γέροντα, πήρε ευλογία να επισκεφθεί το μοναστήρι του. Το ταξίδι ήταν πράγματι καθοδηγούμενο από τον Γέροντα, αφού όλα ευκολύνθηκαν κι έφτασε άνετα κι αίσια στο μοναστήρι. Στον ναό που δεν λιβάνιζαν αισθάνθηκε άρρητη ευωδία και στο δωμάτιο του ξενώνα που φιλοξενείτο είδε θαυμαστό φως, που της προκάλεσαν κατάνυξη και δέος για την ουράνια επίσκεψη και την εξαιρετική υποδοχή στο μοναστήρι του. Η παρουσία του Γέροντα ήταν αισθητή στον ιερό χώρο. Προσκυνώντας στο τάφο του πείσθηκε πως είχε γνωρίσει ένα μεγάλο προστάτη στην ζωή της, ένα καινούργιο μεσίτη στον Θεό και πως η Μονή φυλάγει έναν πολύτιμο θησαυρό, γι' αυτό και νοερά κι' ευγνώμονα βρίσκεται εκεί, όπως και πολλές φιλομόναχες ψυχές.

Η μητέρα του κ. Κωνσταντίνου Παπαδόπουλου, κατοίκου Σίψας, τα χαράματα της 4ης Νοεμβρίου 1959 βγήκε στην αυλή του σπιτιού της για κάποια δουλειά και αντίκρουσε θέαμα εξαιρετικό. Φωτεινή στήλη κατέβαινε από τον ουρανό και κατέληγε πίσω από το ιερό βήμα του ναού της Αναλήψεως στο μοναστήρι. Μπήκε συγκινημένη στο σπίτι και είπε στους δικούς της: «ο Γέροντας έφυγε για τον ουρανό».

Οι διώξεις της Εκκλησίας από το άθεο καθεστώς της επανάστασης του 1917 και οι φυλακίσεις, τον ανάγκασαν να έρθει το 1929 στην Ελλάδα. Φωτογραφίζεται ως λαϊκός κατ' ανάγκη στην ηλικία των 28 ετών κατά την αναχώρησή του από την Ρωσία.

Η κ. Αναστασία Τοκμακίδου διηγείται τα εξής: «Ήθελα να κάνω σαρανταλείτουργο για την μητέρα μου στο μοναστήρι, μετά τον θάνατο του Γέροντα. Το κάναμε τέσσερις οικογένειες μαζί, για να μας στοιχίσει πιο φθηνά, γιατί τότε ήταν φτώχεια. Δώσαμε τα ονόματα και άρχισε το σαρανταλείτουργο. Στο τέλος πήγαμε όλες μαζί για να διαβάσουμε το κόλλυβο. Πήγαμε το βράδυ στον εσπερινό και μετά μείναμε στον ξενώνα του μοναστηριού. Στις 12 η ώρα, ενώ ήταν παντού ησυχία κι εγώ ακόμη δεν είχα κοιμηθεί, ακούω κουδουνάκια, όπως του θυμιατού και νόμιζα ότι ήταν αρνάκι που ήταν έξω. Το πρωί, όταν τελείωσε η Θεία Λειτουργία, την ώρα που πίναμε καφέ με την Γερόντισσα Άννα, την ρώτησα αν έχουν αρνάκι με κουδουνάκια. και μου απάντησε: «Αρνάκι δεν έχουμε, αλλά ο Γέροντας ήλθε να σας θυμιάσει».

Η Γερόντισσα Άννα (Μακκαβαίου) μοναχή της Μονής, όταν με καυτά δάκρυα προσευχόταν στον τάφο του Γέροντα, την ημέρα που η σημερινή ηγουμένη (σημείωση VatoraidiFriend: νυν ήδη μακαριστή Γερόντισσα Ακυλίνα) επρόκειτο να υποστεί σοβαρή χειρουργική επέμβαση (τον Νοέμβριο του 1973), άκουσε καθαρά την φωνή του Γέροντα από τον τάφο να της λέγει: «Μη φοβάσαι Γερόντισσα, θα γίνει καλά». Τότε ένιωσε μεγάλη παρηγοριά και χαρά γέμισε την ψυχή της.

Πράγματι ο ιατρός ομολόγησε μόνος του ότι ένιωθε κάποιον που του οδήγησε το χέρι στην κρίσιμη στιγμή και είπε καθώς έβγαινε από το χειρουργείο πως κάποιον άγγελο έχει αυτή η ψυχή.

Ο όσιος Γεώργιος λίγο πριν την αναχώρησή του από την Ρωσία.

Ο κ. Κουλιάρμος Παναγιώτης διηγείται για τον γιό του Θεόδωρο τα εξής: «Όταν γεννήθηκε το παιδί μας, το 1989, τα ματάκια του τσιμπλιάζανε και του πονούσαν, δεν μπορούσε καθόλου να τα ανοίξει και ούτε έβλεπε. Σκεπτόμασταν να του κάνουμε εγχείρηση, όπως μας είπε ο γιατρός. Μία μέρα μας έδωσε μια γειτόνισσα το βιβλίο του Γέρο-ντα και το διάβασα με λαχτάρα. Εκείνο το απόγευμα το παιδί, ενώ ήταν στο κρεβάτι του, άρχισε να κλαίει δυνατά και να τρίβει τα μάτια του. Μόλις πλησίασε η μητέρα του, είδε ότι τα μάτια του άνοιξαν, ήταν καθαρά και έβλεπε. Μετά από δύο χρόνια ήρθαμε να ευχαριστήσουμε τον Γέροντα στο μοναστήρι, Το παιδάκι που ήταν δύο ετών δεν έφευγε από τον τάφο του, και ενώ είχαμε πρόγραμμα να φύγουμε τις πρωϊνές ώρες, μείναμε μέχρι το απόγευμα. Το δε παιδάκι φώναζε συνέχεια «παπούλη» και φιλούσε το καλυμμαύχι του Γέροντα από την φωτογραφία και δεν μπορούσαμε να το απομακρύνουμε από τον τάφο».

Η ευλαβέστατη, απλή και χαρισματούχος μοναχή Άννα από το Δοξάτο Δράμας, πολλές φορές έχει επισκεφθεί το μοναστήρι και παρέ-μεινε σε αυτό επί αρκετές ημέρες. Ένα πρωινό στο τέλος του Όρθρου, που τελούνταν στον ναό της Αναλήψεως, έβλεπε μπροστά της τον Μακαριστό Γέροντα ολοζώντανο και, ενώ οι αδελφές την παρακινούσαν να προχωρήσει μετά την Γερόντισσα για να προσκυνήσει τις άγιες εικόνες, αυτή στεκόταν ακίνητη σαν αποσβολωμένη και απορούσε, πως την προτρέπουν να προσπεράσει τον Γέροντα.

Η κ. Ιλιάδα, σύζυγος του κ. Αλεξάνδρου Όσσα, παθολόγου ιατρού στην Δράμα, ο οποίος υπήρξε προσωπικός ιατρός του Γέροντα, μας διηγήθηκε ότι αρκετά χρόνια μετά την κοίμηση του Γέροντα τον είδε στον ύπνο της ολοζώντανο, ενδεδυμένο με βυσσινιά χρυσοκέντητη ιερατική στολή, να στέκεται έξω από την πόρτα του σπιτιού της. Από την λαχτάρα της πετάχτηκε πάνω κι έτρεξε, ζαλισμένη ακόμη από τον ύπνο, ν' ανοίξει την πόρτα, αλλά δεν ήταν κανείς. Είχε ξυπνήσει και ο σύζυγος της και την ρώτησε τι συνέβη. Ενώ του διηγούνταν το όνειρο με τον Γέροντα, αντελήφθησαν ότι στο καθιστικό, που τους χώριζε μια τζαμόπορτα, είχε ανάψει φωτιά, από το αναμμένο καντήλι. Καιγόταν τα ντουλάπια, οι εικόνες όμως δεν είχαν πάθει τίποτα. Την διάσωσή τους και του σπιτιού τους την θεώρησαν ως θαύμα του Γέροντα.

Ο κ. Σταύρος Πετρικεχαγιάς, που κατάγεται από το χωριό Καλό Αγρό Δράμας, βρίσκεται από το 1975 στην Πενσυλβάνια Αμερικής" διηγείται ότι τον βάπτισε ο Γέροντας και από μικρός θυμάται ότι τον δίδασκε πως πρέπει να είναι η ζωή του. Την άνοιξη του 2001, που ήλθε στην Ελλάδα, επισκέφθηκε την Μονή για να προσκυνήσει στον τάφο του νονού του, για τον οποίο έτρεφε μεγάλο σεβασμό, αγάπη και ευγνωμοσύνη, γιατί τρεις φορές τον έσωσε από βέβαιο θάνατο και πολλές φορές ένωσε την προστασία τον και την θαυματουργική επέμβαση του στην ζωή του. Την πρώτη φορά" νέος ακόμη, κινδύνευσε να πνίγει στο ποτάμι και τον γλύτωσε ο αδελφός του, που παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά του. μόλις επικαλέστηκε την βοήθεια του Γέροντα.

Την δεύτερη φορά. όταν υπηρετούσε στο πολεμικό ναυτικό και επρόκειτο να πλεύσουν για την Ρόδο, ενώ είχαν επιβιβαστεί, την τελευταία στιγμή του άλλαξαν καράβι. Κατά τον πλου, το πρώτο καράβι βυθίστηκε και από τους 45 ναύτες οι 37 πνίγηκαν. Αυτήν την σωτηρία του πιστεύει ακράδαντα ότι την οφείλει στον πολυσέβαστο Γέροντα Γεώργιο, γιατί πάντοτε τον επεκαλείτο σε κάθε δύσκολη ενέργειά του.

Η τρίτη θαυμαστή επέμβαση του μακαριστού Γέροντα συνέβη στην Αμερική, όπου εργαζόταν κατά το έτος 1995 για την κατασκευή μεγάλης δεξαμενής νερού. Βρισκόταν πάνω σε σκαλωσιά κι' έπεσαν και οι δύο κάτω στο έδαφος. Ο άλλος εργάτης έμεινε επί τόπου νεκρός. Ο κ. Σταύρος, καθώς έπεφτε με το κεφάλι κάτω, ένωσε κάποια στιγμή έναν να τον γυρίζει ορθό. Καθώς έπεφτε με τόση ορμή ανάμεσα στα σίδερα της σκαλωσιάς από τόσο ύψος, έτρεξαν οι συνάδελφοι του να τον βρουν κι αυτόν νεκρό. Προς μεγάλη τους έκπληξη και χαρά είδαν ότι ήταν ζωντανός. Τον μετέφεραν στο νοσοκομείο κι επί τρεις εβδομάδες ήταν σε αφασία. Είχε πολλά κατάγματα και χρειάστηκαν σχεδόν δύο χρόνια για να αποκατασταθεί σχετικά η υγεία του. Την σωτηρία του απέδωσε στον Γέροντα. Ο αδελφός του μάλιστα ένα βράδυ μετά το ατύχημα είδε τον Γέροντα στον ύπνο του και του είπε: «Εγώ μόνο τον ίσιωσα, δεν πρόφτασα να τον κρατήσω». Ο ίδιος ομολογεί ότι δεν ήταν αδυναμία του Γέροντα να τον κρατήσει, αλλά ότι ήταν ένα ράπισμα από τον Γέροντα η περαιτέρω ταλαιπωρία του για να αλλάξουν πολλά πράγματα στην ζωή του. Ωστόσο του είχε μείνει κάποια δυσκολία στα γόνατα και στην μέση, ώστε δεν μπορούσε να γονατίσει καθόλου.

Το επόμενο έτος, Ιούνιος 1998, ήλθε στην Ελλάδα με σκοπό να ευχαριστήσει τον Γέροντα, γιατί πίστευε ότι ήταν ο σωτήρας του. Μόλις αντίκρισε τον τάφο του συγκινήθηκε κι αυθόρμητα γονάτισε για να τον ασπαστεί. Ήταν η πρώτη φορά που γονάτιζε μετά το ατύχημα. Σηκώθηκε τέλος με ευκολία, χωρίς να κρατηθεί από πουθενά.

Έκτοτε νοιώθει υγιέστατος, δίχως κανένα πρόβλημα.

Ο ίδιος κ. Σταύρος καταθέτει κάποια περιστατικά που είχε δει στο μοναστήρι όταν ζούσε ο Γέροντας. Κατά την Θεία Μετάληψη αρνήθηκε μια φορά να κοινωνήσει μια κυρία. Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας ο κ. Θεόδωρος Παυλίδης τον ρώτησε γιατί δεν την κοινωνήσε

και ο Γέροντας του είπε με πόνο: «είδα ένα σκυλί με ευαγγέλιο στο στόμα». Και εξήγησε: ορκίστηκε ψέματα στο δικαστήριο κι αδίκησε άνθρωπο». Κάποια άλλη φορά η θεία του ήλθε στο μοναστήρι να κοινωνήσει τα παιδιά της, ενώ τα άφησε να φάνε αυγά. Ο Γέροντας με το χάρισμά του το γνώριζε και με κανένα τρόπο δεν ήθελε να τα κοινωνήσει. Της είπε «τα τάισες αυγά και ήρθες να τα κοινωνήσεις;»

Δεν θα ήθελα όμως να κλείσω την παρούσα προσθήκη, δίχως να αναφερθώ σε ένα προσωπικό γεγονός. Όταν πολίος, σεβάσμιος, χαρισματούχος Αγιορείτης Γέροντας μελέτησε το βιβλίο -ας σημειωθεί ότι τον έχει εικονογραφήσει και τον τιμά από καιρό ως άγιο- και συναντηθήκαμε, με αγκάλιασε, με ασπάστηκε και μου είπε: «Μόνο για την βιογραφία που έγραψες του όσιου Γεωργίου Καρσλίδη συγχωρέθηκαν οι μισές αμαρτίες ...;». Τώρα που ο Γέροντας κοιμήθηκε μπορούμε να αναφέρουμε το όνομά του. Πρόκειται για τον πνευματοφόρο Γέροντα Εφραίμ Κατουνακιώτη.

Ο Γέροντας Γεώργιος σήμερα ζει στις καρδιές όλων ως άγιος και ο τάφος του αποτελεί προσκύνημα. Η ευχή του ας μας συνοδεύει όλες τις ημέρες της ζωής μας.